

РЕШЕНИЕ

№ 2286

гр. София, 05.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **193** по описа за **2023** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на М. Й. Й., срещу Решение от 25.11.2022 г. по НАХД № 11184/2022 г. по описа на СРС, НО, 104 състав, с което е потвърден електронен фиш за налагане на глоба серия К № 5623676, издаден на 13.02.2022 г. от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т.2 от ЗДвП на касаторката е наложено административно наказание „глоба” в размер на 50 лв. за извършено административно нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП.

В жалбата се твърди, че въззивното решение е нищожно. Изразява се още несъгласие с изводите на районния съд и се излагат доводи за неправилност на процесното решение като постановено в нарушение процесуалния закон. В тази връзка сочи, че автоматизираното техническо средство, с което е заснето нарушението не отговаря на метрологичните изисквания, тъй като същото е със срок на валидност на одобряване на типа до 24.02.2020г. По тези съображения се иска отмяна на решението и на потвърдения с него електронен фиш. В проведеното съдебно заседание лично поддържа жалбата и допълва, че ЕФ е издаден в нарушение на чл. 34, ал. 1, б. „г“ от ЗАНН, тъй като нарушението е извършено на 13.02.2022г., а ЕФ й е връчен на 23.08.2022 г. Прави искане да не се присъждат разноски на СДВР.

Ответникът - Столична дирекция на вътрешните работи, се представлява от юрисконсулт, който оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Излага съображения, че в случая законосъобразно ЕФ е съставен на собственика на автомобила. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че жалбата е неоснователна, а решението на СРС за правилно.

Административен съд София град, Х. касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Според установеното от СРС, на 13.02.2020 г. в 14:20 ч., в [населено място], по [улица]до №4, с посока на движение от [улица]към надлез „Н.“, с автоматизирано техническо средство ТФР1-М 613 бил заснет лек автомобил „С. С.“, с рег. [рег.номер на МПС] движещ се със скорост от 65 км/ч., която скорост след приспаднат 3 % толеранс в полза на водача е отчетена като 62 км/ч., при ограничение на скоростта 50 км/ч. за населено място. За констатираното нарушение от СДВР е издаден електронен фиш Серия К № 5623676 от 13.02.2022 г. за налагане на глоба в размер на 50 лв. за нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, в който като нарушител е вписана М. Й. Й., на която било регистрирано моторното превозно средство.

В оспореното решение въззивният съд е приел, че електронният фиш отговаря на специалните изисквания за форма и съдържание, установени в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, а вмененото на Й. нарушение е доказано по несъмнен начин от писмените доказателства по делото.

Решението на въззивния съд е правилно.

Съкратеното производство за административно наказателна отговорност чрез издаване на електронен фиш, въведено в чл. 189, ал. 4 ЗДвП, е изключение от общите правила на ЗАНН, поставящи началото на производството с АУАН и завършването му с НП. Легалната дефиниция на понятието "електронен фиш" се съдържа в § 1 от ДР на ЗАНН, възпроизведена и в § 6, т. 63 от ДР на ЗДвП. Електронният фиш е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства. В чл. 189, ал. 4 ЗДвП са посочени изрично условията, които следва да са налице, за да се издаде електронен фиш - нарушението да е установено и заснето с автоматизирано техническо средство в отсъствието на контролен орган и на нарушител. Нормата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП установява определени стойности на скоростта в км/ч, които не следва да се превишават от водача при избиране на скоростта на движение, като в населено място скоростта на движение с лек автомобил не може да превишава 50 км/ч. Съгласно, ал. 2 на същата разпоредба когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в, ал. 1, това се сигнализира с пътен знак.

Съдът, постановил обжалваното решение, макар и на места твърде лаконично, е отговорил на всички възражения наведени с въззивната жалба против електронния фиш. Настоящият съдебен състав, проверявайки оспореното съдебно решение, възприема напълно изводите на СРС, относно установеността на описаните от него фактически констатации по случая, намерили отражение и в самия електронен фиш, доколкото същите са изцяло обосновани със събраните по делото доказателства.

Правилно е прието в оспореното решение, че електронният фиш серия Серия К №

4029207 от 07.10.2020 г., издаден от СДВР за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство, съответства на чл. 189, ал. 4 ЗДвП. Видно от Протокол за използване на АТСС, нарушението, за което е ангажирана отговорността на касатора, касае превишаване на минимално разрешената скорост за движение в населено място до 50 км/ч.

Следва да се посочи, че в обжалвания електронен фиш изрично е цитирана дадената от законодателя възможност на санкционираното лице на основание чл. 189, ал. 5 от ЗДвП в 14-дневен срок да предостави писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението и копие на свидетелството му за управление на МПС, въз основа на които да се анулира издадения фиш. В законоустановения срок такива действия не са предприети от страна на Й., а и не се твърдят. В тази връзка, предвид нормата на чл. 188, ал. 2 от ЗДвП /съгласно която "Собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство"/, касаторката правилно е санкционирана за нарушението, в качеството ѝ на собственик на МПС.

Неоснователно е възражението, че автоматизираното техническо средство не отговаря на метрологичните изисквания. Писмените доказателства установяват, че АТСС тип TFR1-M 613 - мобилна система за видеоконтрол, е одобрено средство за измерване от 24.02.2010 г. със срок на валидност до 24.02.2020 г. и вписано под № 4835 в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване. Същата е преминало последваща проверка на 23.11.2021 г. със срок на валидност 12 месеца, т.е. е технически изправна на посочената дата (13.02.2022 – дата на нарушението). Тези данни са отразени и в протокола за използване на АТСС.

Неоснователно е и наведеното пред настоящата касационната инстанция твърдение, относно спазването на изискването на чл. 34 ЗАНН. Посочената норма предвижда кога, в кои срокове не се образува административнонаказателно производство. В случая обаче, както се посочи в мотивите по-горе, следва да се има предвид спецификата на оспорвания акт - електронен фиш. При издаването му не се съставя акт за установяване на административно нарушение и въз основа на него - наказателно постановление. За нарушение извършено и установено на 13.02.2022г. е бил издаден електронен фиш на 25.02.2022г., поради което сроковете по чл.34 от ЗАНН са спазени. Фишът е връчен на 23.08.2022г., но датата на връчване е ирелевантна по отношение на неговата законосъобразност, доколкото, правата на касаторката не са накърнени. Едва с връчването на фиша започва да тече срока за обжалване, т.е. лицето е могло да реализира правото си на защита.

При извършената и служебна проверка от страна на настоящия съд по реда на чл. 218, ал. 2 от АПК не се установяват основания за отмяна на обжалваното съдебно решение, като същото е валидно, допустимо и съответстващо на материалния закон. В тази връзка следва оспореното решение да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора на ответната страна се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН, във връзка с чл. 143 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 27 е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер - 80 лв.

Предвид това и на основание чл. 221, ал. 1 от АПК във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд - София град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 25.11.2022 г. постановено по НАХД № 11184/2022 г. по описа на СРС, НО, 104 състав.

ОСЪЖДА М. Й. Й., ЕГН [ЕГН], да заплати в полза на Столична дирекция на вътрешните работи при Министерство на вътрешните работи сумата от 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.